

Arrest

nr. 120 491 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 april 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 april 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekster diende op 9 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 februari 2013, nr. 98 213). Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen dit arrest werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 22 april 2013, nr. 9619 (c)).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 december 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen (RvV 7 juni 2013, nr. 104 621).

1.5. Op 23 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd op 7 februari 2013 ingetrokken, zoals blijkt uit het verwerpingsarrest van de Raad (RvV 7 juni 2013, nr. 104 627).

1.6. Op 14 februari 2013 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing genomen waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd opnieuw ingetrokken op 26 februari 2013.

1.7. Op 3 juli 2013 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 8 augustus 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 22 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboren te Mankon op 15.02.1983

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter -§3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3° , of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21.03.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 09.08.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 09.08.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing van 21.03.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, deint de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter, §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

(...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar syntheseseminarie voert verzoekster in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Artikel 9ter, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

(...)

Artikel 9ter, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 beschermt elke persoon met een ziekte die "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" dat wil zeggen het land waar verzoekende naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter-aanvraag.

Bij haar regularisatieaanvraag werd een standaard medisch attest toegevoegd waarbij de behandelende geneesheer als aandoening een HIV-infectie bij verzoekende partij vaststelt waarvoor zij met antivirale middelen wordt behandeld. De behandeling duurt levenslang. De stopzetting van de behandeling leidt volgens de behandelende geneesheer tot haar overlijden.

Verzoekende partij riskeert bij terugkeer gevangenzetting en zware gevangenisstraffen omwille de biseksuele handelingen die zij stelde (een herhaalde fysieke relatie met een vrouw) en in gevangenschap zal verstoken blijven van de noodzakelijke medische behandeling voor AIDS en syfilis.

Het Integrated Régional Information Networks (IRIN) geeft duidelijk aan dat de medische behandeling aan gedetineerden door de nationale overheden die onverschillig zijn, wordt ontzegd met de dood tot gevolg (IRIN, Cameroon: "Inhuman" conditions, déni de justice for detainees, 26 August 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a978400c.html>).

Dit is des te meer het geval ten opzichte van homo- en biseksuelen die maatschappelijk worden veroordeeld en door de overheden op grond van artikel 347bis van het strafwetboek tot gevangenisstraffen worden veroordeeld: homoseksualiteit en homoseksuele handelingen worden beschouwd als een bedreiging voor de openbare veiligheid; homoseksuelen worden in de gevangenis mishandeld (Human Rights Watch, Criminalizing Identifies, Rights Abuses in Cameroon based on Sexual Orientation and Gender Identitv, 4 November 2010, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4cd7d9c82.html>, pp. 2 en 28 en volgende).

Een terugkeer zou verzoekende partij daarom aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van de artikelen 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 blootstellen.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de tweede voorwaarde van voormelde artikel 9ter, § 1 namelijk dat de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt niet aan de concrete situatie van verzoekende partij als lesbienne in de gevangenis en maatschappij heeft onderzocht terwijl juist dit de beschikbaarheid van geneesmiddelen, artsen en opvolging onmogelijk maken.

In casu beperkt bestreden beslissing zich tot de motivatie dat de regularisatieaanvraag om medische redenen onontvankelijk is omdat de gezondheidstoestand van verzoekende partij ongewijzigd zou zijn.

Het feit dat verzoekende partij ondertussen diende gehospitaliseerd te worden is een feitelijke tegenindicatie van de papieren redenering die verwerende partij maakt. Verwerende partij had gelet op de ernst van de medische aandoeningen verzoekende partij moeten uitnodigen voor een verder onderzoek minstens een gehoor.

Met andere woorden verwerende partij had de hoorplicht opdat verzoekende partij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op ernstige schade zoals besproken van voormelde Wet van 15 december 1980) te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover). De uitnodiging voor haar gehoor verwerende partij in casu hebben geleerd dat verzoekende partij werd gehospitaliseerd.

Hoedanook is de beslissing tot weigering van verblijf van verwerende partij van 8 augustus 2013 een administratieve beslissing zijn en heeft zij daarom geen gezag van gewijsde (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rw-cc.ee.be; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818).

In casu wil dat zeggen dat verwerende partij zich niet kan beroepen op een voorgaande administratieve beslissing om er van uit te gaan dat het land van herkomst voor verzoekende partij veilig is en haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst (ten gevolge van de weigering van verblijf: verzoekende partij kreeg per 22 augustus het bevel om het grondgebied te verlaten) de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Verwerende partij moet omzichtig te werk gaan en tot uitgebreide onderzoeken overgaan (R.v.St. 83.666 van 26 november 1999). Zij deed dit niet. Zij handelde hierdoor onzorgvuldig.

De motivering is daarom niet pertinent en draagkrachtig.

Hoewel de motiveringplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet worden gegeven moet de bestreden beslissing niettemin verzoekende partij minimaal toelaten te begrijpen waarom deze bestreden beslissing werd genomen zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden. In casu heeft verwerende partij niet uiteengezet waarom verzoekende partij niet voldoet aan de tweede beschreven voorwaarde die de wet voorziet (R.v.V. nr. 84.293 van 6 juli 2012, R.v.V. nr. 83.956 van 29 juni 2012). Schending van de materiële motiveringsplicht. !

Door er onvoldoende over te waken dat alle verplichtingen inclusief het onderzoek naar het "reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" bestaat (art. 9ter, § 1, laatste lid van voormelde Wet van 15 december 1980) heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld. Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In antwoord op de nota met opmerkingen van verwerende partij wenst verzoekende partij die in haar middelen volhardt nog het volgende toe te voegen.

Verwerende partij argumenteert dat de "bestreden beslissing gesteund is op een correcte feitenvinding.". Zij oordeelde in een vorige beslissing dat verzoekende partij onvoldoende ziek is om naar haar land van herkomst niet te kunnen terugkeren of aldaar niet te kunnen worden verzorgd.

De ziekte waaraan verzoekende partij luidt eist ondertussen haar toe waardoor zij werd gehospitaliseerd (zie stuk nr. 2: "Mme [L.] est actuellement hospitalisé"). Verwerende partij kan dit niet ernstig ontkennen zonder tegen de stukken te pleiten. De zorgen die verzoekende partij nu nodig heeft kan zij niet, in haar land van herkomst krijgen. Een ziekenhuisopname maakt haar zichtbaar en lokaliseerbaar waardoor zij door de overheden die zij vreest kan gevonden worden. Zoals hierboven omstandig werd aangetoond kan zij in de gevangenis deze noodzakelijke verzorging niet krijgen waardoor haar gezondheidstoestand onherstelbaar ontaardt. Zij kan niet terugkeren zonder schending van haar recht op een juiste behandeling (art. 3 EVRM).

De overige ingeroepen verweermiddelen kunnen de ingeroepen middelen niet ernstig weerleggen.

Onderhavige synthesesamenvatting voldoet aan de wettelijke vereisten van artikel 39/81 van voormelde Wet van 15 december 1980 omdat onderhavig wederantwoord een synthese brengt van de aangevoerde middelen zijnde de ingeroepen middelen en middelen van verweer door deze afzonderlijke elementen tot een nieuw geheel te verbinden (Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal, 2005 (hierna "Dikke Van Daele"), p. 3493).

De vaste rechtspraak van uw Raad (o.a. R.v.V. nr. 107.150 van 24 juli 2013; R.v.V. nr. 107.157 van 24 juli 2013) die oordeelt dat de synthesesamenvatting een samenvatting moet zijn steunt op een verkeerde lezing van artikel 39/81 van voormelde Wet van 15 december 1980 om de volgende redenen.

Ten eerste is de wettekst duidelijk en behoeft zij geen interpretatie. Artikel 39/81 van voormelde Wet van 15 december 1980 gebruikt de woorden "synthese" en het voltooid deelwoord van "samenvatten". Het artikel gebruikt het woord "samenvatting" niet. Een "synthese" is gelijk aan "samenstelling" (Dikke Van Daele, p. 3493) is niet gelijk aan "samenvatting". "Synthese" is geen synoniem voor "samenvatting" dat een andere betekenis draagt: korte weergave van de inhoud (Dikke Van Daele, p. 3054). De Dikke Van Daele somt de gekende synoniemen voor "samenvatting" op: "excerpt", "résumé" en "resumptie". Het woord "synthese" komt niet in die beperkende lijst voor. Door het woord "samenvatting" in te voeren wijzigd uw Raad de wet. Schending van het principe van de scheiding der machten.

Ten tweede laat een consistente lezing van het wetsartikel de tweede betekenis: "2. in het kort weergegeven" van het werkwoord "samenvatten" (Dikke Van Daele, p. 3054) niet toe: immers is de eerste

betekenis van het werkwoord "samenvatten": "1 (veroud.) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen" (Dikke Van Daele, p. 3054) consistent met de betekenis van het woord "synthese" in dezelfde alinea van hetzelfde wetsartikel:

"samenstelling, verbinding van afzonderlijke elementen tot een nieuw geheel"

(Dikke Van Daele, p. 3493; zie ook hoger). De tweede betekenis van het werkwoord "samenvatten" is niet consistent met de enige betekenis van het woord "synthese". De enige inhoudelijke betekenis van het woord "synthese" bepaalt impliciet maar zeker dat het werkwoord "samengevat" enkel in haar eerste betekenis moet worden begrepen.

Ten slotte is legistiek een formeel gebeuren. De wet wordt door formeel taalgebruik gekarakteriseerd. Woorden als: "desgevallend", "onverwijld", "op straffe van", "indien", etc. die in hetzelfde artikel worden vermeld behoren tot eenzelfde formeel taalregister waar in ook "samenvatten" past. Het label "(veroud.)" geeft aan dat een taalvorm (in een bepaalde betekenis) niet meer in gebruik is bij de jongste generaties (Dikke Van Daele, p. XIX). Twitteraars zullen inderdaad de hiervoor opgesomde woorden niet in hun tweets schrijven. De voormelde Wet van 15 december 1980 is geen tweet maar een formalistische tekst. Het label "(veroud.)" is hierdoor eerder een bijkomend element voor de keuze van de eerste betekenis van het werkwoord "samenvatten" dan een tegenindicatie zoals uw vaste rechtspraak interpreteert.

"Synthese" betekent "samenstelling" en niet "samenvatting". Onderhavige synthesesmemorie voldoet daarmee aan de wettelijke vereisten van artikel 39/81 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen."

3.2. In de eerste plaats merkt de Raad op dat de uitgebreide uiteenzetting van verzoeker over de definitie van het begrip "synthese" volstrekt overbodig is aangezien uit niets blijkt dat de ingediende synthesesmemorie niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit artikel bepaalt het volgende:

"§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 augustus 2012 een eerste aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.2). In

het standaard medisch getuigschrift van 31 juli 2012 waarmee deze aanvraag gepaard ging, wordt als diagnose een *“Infection par le HIV au stade A3”* opgegeven. De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 juli 2013 (zie punt 1.7) was vergezeld van een standaard medisch getuigschrift van 16 april 2013 waarin als diagnose eveneens *“Infection par le HIV au stade A3”* vermeld staat.

3.8. In haar middel gaat verzoekster in op het feit dat zij door toedoen van haar aandoening en haar persoonlijke situatie bij terugkeer naar Kameroen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing enkel werd vastgesteld dat verzoekster zich in het kader van haar tweede aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op *“de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand”* en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om die reden onontvankelijk diende te verklaren. Verzoekster toont niet aan dat in dergelijk geval zou moeten worden onderzocht of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Zoals de verwerende partij terecht oppert in haar nota met opmerkingen dient dit onderzoek te worden gedaan in het kader van verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.9. Met betrekking tot de overweging dat *“het voorgelegde medisch getuigschrift (...) slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene (bevestigt)”* stelt verzoekster in haar synthesememorie dat zij ondertussen gehospitaliseerd werd, hetgeen volgens haar een tegenindicatie zou vormen. Verzoekster weerlegt hiermee echter allerm minst de vaststelling dat zij zich bij haar tweede aanvraag baseerde op de aandoening die reeds werd ingeroepen in het kader van haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 augustus 2012. Bovendien wijst de Raad erop dat nergens uit de in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 juli 2013 aangeleverde medische stukken blijkt dat verzoekster effectief zou zijn gehospitaliseerd. In zoverre verzoekster zich in dit verband zou baseren op het getuigschrift dat zij als bijlage bij haar initieel verzoekschrift voegde (verzoekschrift, bijlage 2), stipt de Raad aan dat dit attest dateert van 6 september 2013 en dus werd opgesteld nadat de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook onmogelijk een onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij met dit getuigschrift geen rekening hield. De Raad kan hierop evenmin acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurs-handeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). In elk geval heeft verzoekster niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de *“elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*, waardoor de aanvraag terecht onontvankelijk werd verklaard.

3.10. Waar verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, laat de Raad gelden dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 augustus 2013 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan niet als een dergelijke maatregel worden beschouwd. De beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster kan zich in casu dan ook niet met goed gevolg op de hoorplicht beroepen. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoekster in de mogelijkheid was om alle nuttige inlichtingen te verstrekken in het kader van haar aanvraag van 3 juli 2013.

3.11. Het betoog van verzoekster dat de verwerende partij ervan uit zou zijn gegaan dat haar land van herkomst voor haar veilig is, heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 8 augustus 2013 waarvan verzoekster gewag maakt, werd trouwens aangevochten middels een aparte vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring (rolnr. RvV 137 456), zodat de grieven van verzoekster tegen deze maatregel in dat kader zullen worden onderzocht.

3.12. Verzoekster lijkt er tenslotte van uit te gaan dat de bestreden beslissing voortvloeit uit een eerder genomen administratieve beslissing, doch dit is niet het geval. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat de elementen waarop verzoekster zich bij haar tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter baseerde, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Deze vaststelling staat los van het onderzoek en de beoordeling ten gronde van de elementen die in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf werden ingeroepen. Waar verzoekster meent dat er onvoldoende onderzoek zou zijn gedaan door de verwerende partij, komt het aan haar toe om te verduidelijken welke gegevens de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd zou hebben gezien. Verzoekster verzuimt echter om concreet toe te lichten welke informatie door de gemachtigde van de staatssecretaris niet of onvoldoende zou zijn onderzocht toen hij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending aangetoond van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht noch van de hoorplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN